

נורמן פינקס מספר על יוסי

יוסי הגיע לקיבוץ עם האולפן שבו היו גם לסלי ומיץ'.

יוסי היה לולן. כאשר הגעתי לקיבוץ, וידעו שאני לולן - פגשתי אותו. כאשר אבירם חגי, שהיה רכז הלול יצא לעבוד בחוץ נכנסתי במקומו והתחלנו לעבוד יחד.

יוסי היה פרפקציוניסט. דרש מעצמו ומכל מי שמסביבו עבודה לפי כל הכללים והחוקים. לפעמים זה שיגע את העובדים עמו ואת הסביבה...

לימים, יצאתי קצת לעבוד בענפים אחרים.

לאחר כמה שנים יוסי פנה אלי שאחזור ללול. נפגשנו ואני הצעתי לו לצאת מהלול ולראות מה יש מחוץ לענף זה - וכך היה. הוא יצא ואני נכנסתי.

הוא היה מחסנאי במיברג, היה מרכז קניות של החברים, כיהן במספר וועדות והתנדב במספר מקומות. היה נאמן מאוד לשירות החברים.

נפגשנו שוב ברפת כאשר אני נכנסתי לעבוד שם. עבדנו יחד עד הפנסיה.

יוסי, כהרגלו, היה דקדקן ודרש גם מהעובדים וגם מהחברים לנהוג כפי שהוא ראה את הדברים. לעיתים זה לא היה קל.

ליוסי הייתה שפה מיוחדת עם חיות, וגם עם עופות. קראתי לו ד"ר דוליטל...

גם עם הפרות היה לו קשר מיוחד. היה מרגיש את כל מה שעובר עליהן, אפילו את מצבי הרוח שלהן...

יוסי היה ייחודי. היה לו לב טוב. עבד עם אתיופים ביקנעם, תמיד הזמין אולפניסטים ומתנדבים לביתו ואירח אותם, התנדב בבית הדר, היה טוב עם הקשישים והם אהבו אותו.

השנים הטובות של יוסי היו שאמא שלו הייתה כאן. היה לו קשר מיוחד איתה, לה היה איכפת מאוד מיוסי ואבי והיא דאגה להם מאוד, ויוסי החזיר לה בטיפול מסור ואוהב עד שעברה לבית הקשישים בעין דור.

חבל על בדידותו בשנים האחרונות. עצוב. יהי זכרו ברוך.

